

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyní: a) Ing. akad. arch. J. M. P.

b) MUCHA JP Praha, spol. s r.o., IČO: 485 93 630
sídlem Přemyslovská 48/13, Praha 3
obě žalobkyně zastoupeny advokátkou JUDr. Zuzanou Císařovou
sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1

proti

žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: Trebag AG as Trustee of MUCHA TRUST
sídlem Im Hasenacker 32, FL-9494 Schaan, Lichtenštejnské knížectví
zastoupený advokátem JUDr. Františkem Vyskočilem, Ph.D.
sídlem Voršilská 130/10, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 6. 2024,
č. j. O-561911/D23107993/2023/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně podaly k Městskému soudu v Praze žalobu proti výroku I. rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda Úřadu“) zamítl rozklad obou žalobkyň a současně potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“ či „žalovaný“) ze dne 8. 11. 2023, č. j. O-561911/D22017303/2022/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o prohlášení obrazové ochranné známky č. 382512

IMUCHA

v provedení (dále jen „napadená ochranná známka“) podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „ZOZ“), za neplatnou s účinky *ex tunc* pro následující výrobky a služby zařazené do tříd dle mezinárodního třídění výrobků a služeb (dále jen „mezinárodní třídění“):

(3) kosmetické přípravky, parfumerie, přípravky pro osobní hygienu, vonné oleje a aromatické výtažky, čisticí prostředky a vonné přípravky, kosmetické přípravky, toaletní přípravky;

(9) kryty na mobilní telefony, brýle, informační technologie a audiovizuální, multimediální a fotografické přístroje;

(16) tištěné vizuální materiály, psací potřeby, papírenské zboží, a to plakáty, fotografie, papírové tašky, umělecké předměty a figuríny z papíru a lepenky a architektonické modely, tiskárenské výrobky, obalové materiály v rámci této třídy;

(18) zavazadla, kabelky, cestovní tašky, peněženky;

(33) alkoholické nápoje kromě piva;

(35) zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu s výrobky výše uvedenými ve třídách 3, 6, 9, 11, 14, 16, 18, 20, 21, 24, 25, 26, 33, 35, 41, 42, pomoc při řízení obchodní činnosti, propagační činnost, reklama, obchodní administrativa, předváděcí akce a výstavy; (podtržení doplněno soudem)

(41) příprava a pořádání zábavných akcí, výstavy (pořádání -) pro kulturní účely, organizování kulturních výstav, pořádání zábavných show, pořádání (organizace) kulturních aktivit, vydavatelská činnost a zpravodajství, umělecké výstavy, pořádání zábavných show, projekce vizuálních uměleckých děl, organizování vizuální zábavy, výuka v oblasti vizuálního umění;

(42) služby architektonického designu související s výstavami, hosting interaktivních aplikací, poskytování dočasného používání interaktivního zábavního softwaru bez možnosti stažení, vizuální návrhy.

(výrok I. napadeného rozhodnutí)

2. Napadená ochranná známka zůstala v rejstříku ochranných známek zapsána pro následující výrobky a služby zařazené do tříd dle mezinárodního třídění:

(6) obecné kovy a jejich slitiny a umělecké výrobky z nich obsažené v této třídě, umělecké předměty z obecných kovů, jako jsou například reliéfy, mříže, kování, sošky a plastiky z kovu;

(8) přístroje stolní a přístroje kávové z drahých kovů i pochromované, nůžky, nože, naběračky;

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

(11) lampy stojací, stolní, petrolejové – ze skla, keramiky, kovů (i drahých), lustry – ze skla, kovů (i drahých), keramiky, dřeva;

(14) drahé kovy a jejich slitiny a předměty z těchto hmot nebo z pozlaceného nebo postrýbřeného kovu, šperky, drahokamy, drahé kameny, umělecké předměty z drahých kovů, jako jsou např. vázy, vitráže, dózy, popelníky, reliéfy, svícny, mříže, sošky z bronzu nebo drahých kovů, stříbrné nádoby, bižuterie, bižuterní sklo (štras), drahokamy, hodinářské předměty, výrobky ze slonoviny (ozdoby – bižuterie, šperky a umělecké předměty ze slonoviny) spadající do této třídy;

(19) plastiky a sošky z kamene, betonu nebo mramoru, mříže nekovové, pálená hlína;

(20) nábytek, rámy, zrcadla, výrobky (pokud nejsou obsaženy v jiných třídách) ze dřeva, korku, třtiny, rákosu, vrbového proutí, rohoviny, kostí, slonoviny, kostic, želvoviny, jantaru, perleti, mořské pěny, buničiny a z náhražek těchto hmot nebo z plastických hmot, sošky ze dřeva, vosku, sádry nebo z plastických hmot, z porcelánu, pálené hlíny nebo skla;

(21) vázy, svícny, sklo, porcelán, keramika, spadající do této třídy, a to umělecké předměty, včetně děl užitého umění (jako jsou například vázy, dózy, kachle, reliéfy, svícny), výrobky z pálené hlíny, spadající do této třídy, náčiní a nádoby pro domácnost a kuchyň, nikoliv z drahých ani postrýbřených nebo pozlacených kovů, včetně jídelních servisů, jídelních lístků (pouzder a desek na jídelní lístky), nádobí - dřevěné, cínové, keramické, smaltované, železné, kovové, plechové, hliněné, též žáruvzdorné nebo z obvyčejné hlíny, drobné nářadí a přenosné nádoby pro domácnost, kuchyni, hřebeny, kartáče, louskáčky na ořechy;

(24) tkaniny a textilní výrobky, které nejsou obsaženy v jiných třídách, látky, ložní přikrývky, ubrusy látkové, přehozy, tapiserie, textilní tapety, textilní ručníky;

(25) oděvy, obuv, kloboučnické zboží, šátky, šály, opasky;

(26) krajky, vyšivky, stuhy a šněrovadla, knoflíky, stiskací knoflíky, háčky a očka;

(27) koberce, rohože, rohožky a jiné podlahové krytiny, tapety papírové;

(42) designérská a výtvarná činnost (design umělecký, grafický, oděvní, obalový, průmyslový a jiný), interiérová výzdoba.

(výrok II. napadeného rozhodnutí)

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

3. Dne 11. 11. 2020 byla do rejstříku ochranných známek zapsána napadená ochranná známka, a to pro výrobky a služby ve třídách 3, 6, 8, 9, 11, 14, 16, 18, 19, 20, 21, 24, 25, 26, 27, 33, 35, 41 a 42 mezinárodního třídění, jejímiž vlastníky jsou žalobkyně.
4. Osoba zúčastněná na řízení se dne 20. 2. 2022 domáhala prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) a c) ZOZ na základě sedmi starších ochranných známek, které vlastní, a to pro část zapsaných výrobků a služeb, tj. všechny výrobky a služby ve třídách 3, 9, 16, 18, 33, 35 a 41 a většinu služeb (služby architektonického designu související s výstavami, hosting interaktivních aplikací, poskytování dočasného používání interaktivního zábavního softwaru bez možnosti stažení, vizuální návrhy) ve třídě 42 mezinárodního třídění.
5. Osoba zúčastněná na řízení ve svém návrhu poukázala na obrazovou ochrannou známku č.

274371 v provedení

zapsanou pro výrobky a služby zařazené do tříd 3,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

16, 18, a 41 mezinárodního třídění (dále jen „první namítaná ochranná známka“), slovní ochrannou známkou č. 249920 ve znění „MUCHA“ zapsanou pro výrobky zařazené do tříd 32, 33 a 34 mezinárodního třídění (dále jen „druhá namítaná ochranná známka“), obrazovou

MUCHA

ochrannou známkou č. 274399 v provedení zapsanou pro výrobky a služby zařazené do tříd 6, 14, 16, 20, 21, 24, 25 a 42 mezinárodního třídění (dále jen „třetí namítaná ochranná známka“), slovní ochrannou známkou č. 275796 ve znění „MUCHA“ zapsanou pro služby zařazené do tříd 35, 41 a 42 mezinárodního třídění (dále jen „čtvrtá namítaná ochranná známka“), obrazovou ochrannou známkou EU č. 17417858 v provedení

MUCHA

zapsanou pro výrobky a služby zařazené do tříd 3, 4, 9, 18 a 25 mezinárodního třídění (dále jen „pátá namítaná ochranná známka“), obrazovou ochrannou

MUCHA

známkou EU č. 10847135 v provedení zapsanou pro služby zařazené do tříd 27, 30) 35 mezinárodního třídění (dále jen „šestá namítaná ochranná známka“)

MUCHA

a mezinárodní obrazovou ochrannou známkou č. 642913 v provedení zapsanou pro výrobky a služby zařazené do tříd 3, 6, 14, 16, 18, 20, 21, 24, 35, 41 a 42 mezinárodního třídění (dále jen „sedmá namítaná ochranná známka“)

(dále též společně „namítané ochranné známky“).

6. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím v plném rozsahu vyhověl návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podanému podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ.
7. Žalovaný posoudil napadenou ochrannou známkou jako podobnou namítaným ochranným známkám z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického, a tudíž z hlediska celkového dojmu, jakým působí, a současně shledal u všech návrhem dotčených výrobků a služeb shodu nebo podobnost s výrobky a službami chráněnými namítanými ochrannými známkami. Dospěl k závěru, že zápisem napadené ochranné známky do rejstříku pro všechny výrobky a služby ve třídách 3, 9, 16, 18, 33, 35 a 41 a pro většinu služeb ve třídě 42 mezinárodního třídění došlo k zásahu do starších práv osoby zúčastněné na řízení k namítaným ochranným známkám. Pro ostatní výrobky a služby ve třídách 6, 8, 11, 14, 19, 20, 21, 24, 25, 26, 27 a 42 mezinárodního třídění zůstala napadená ochranná známka zapsána v rejstříku ochranných známek. S ohledem na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ nebylo již třeba projednat návrh uplatněný podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona.
8. Proti tomuto rozhodnutí podaly žalobkyně rozklad, v němž poukázaly na dohody uzavřené v souvislosti s dědickým řízením po Jiřím Muchovi.
9. Předseda Úřadu neshledal rozkladovou argumentaci důvodnou. V napadeném rozhodnutí předně uvedl, že namítané ochranné známky jsou ve vztahu k napadené ochranné známce staršími ochrannými známkami ve smyslu § 3 písm. a) ZOZ. Dále konstatoval, že Úřad nepřisvědčil názoru žalobkyň, že osoba zúčastněná na řízení jednala při podání návrhu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v rozporu s předchozími ujednáními. S ohledem na rozkladovou argumentaci doplnil závěry prvostupňového rozhodnutí, že každá ze stran má nezávislé právo na užití slovního prvku „Mucha“, které není časově omezeno trváním práv k ochranným známkám obsahující prvek „Mucha“. Skutečnou vůli smluvních stran je nutno vyvozovat z celého komplexu smluv uzavřených v rámci dědického řízení ukončeného v roce 2007, které směřovaly k trvalému narovnání a vypořádání vzájemných vztahů ve všech oblastech do budoucna. Zdůraznil, že postavení účastníků v řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou hodnotí především optikou ZOZ, který stanoví základní požadavky na zápis označení do rejstříku ochranných známek, včetně věcných a procesních podmínek týkajících se postavení účastníků (zápisného, námitkového, návrhového) řízení. Dospěl k závěru, že smluvní strany jsou oprávněny užívat označení s prvkem „Mucha“, a to včetně jejich (nově) registrace ve formě ochranné známky, avšak za podmínky, že takové užití, resp. podoba takového označení, nebude rušit výkon práv druhé smluvní strany z ochranných známek, autorských práv i práv souvisejících s uměleckým odkazem. Z toho pak logicky vyplývá, že i druhá smluvní strana (osoba zúčastněná na řízení), pokud se cítí dotčena na svých právech zapsanou ochrannou známkou, neboť má za to, že znění a/nebo podoba napadené ochranné známky a rozsah ochrany (výrobky a služby) překračují rámec vzájemných ujednání, je oprávněna svá práva bránit adekvátním způsobem, včetně podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Podání předmětného návrhu nepředstavovalo zjevné zneužití práva.

10. Předseda Úřadu dále uvedl, že okruh průměrného spotřebitele bude v daném případě podstatně širší (než tvrdí žalobkyně), neboť podle ustálené rozhodovací praxe je nutno jej definovat s ohledem na konkrétní znění výrobků a služeb obsažených v seznamech výrobků a služeb u napadené ochranné známky a namítaných ochranných známek, přičemž v seznamech porovnávaných označení nejsou kolizní výrobky a služby specifikovány tak, že by se týkaly výlučně díla Alfonse Muchy. Okruh průměrného spotřebitele bude poměrně široký, neboť kolizní výrobky a služby spadají do mnoha oblastí spotřeby (zejména kosmetiky, papírnického a tiskárenského zboží či alkoholických nápojů, kultury, zábavy, vzdělávání, architektonického designu). Dle předsedy Úřadu žalovaný správně uvedl, že informovanost průměrného spotřebitele z řad veřejnosti i odborníků a úroveň jejich pozornosti při výběru výrobku/služby bude kolísat od běžné po vysokou, a to v závislosti na charakteru daného výrobku či služby, jejich finanční náročnosti či odbornosti.
11. Předseda Úřadu dále v napadeném rozhodnutí vyzdvihl, že závěry Úřadu, který návrhem napadené výrobky a služby posoudil jako shodné nebo podobné s výrobky a službami chráněnými namítanými ochrannými známkami, žalobkyně v odůvodnění rozkladu nijak nezpochybnila. Napadené výrobky a služby (ve třídách 3, 9, 16, 18, 33, 35, 41 a 42 mezinárodního třídění) a namítané výrobky a služby (ve třídách 3, 9, 16, 18, 33, 35 a 42) považoval Úřad za shodné nebo podobné z toho důvodu, že se jedná o výrobky a služby stejně formulované či synonymně vyjádřené, případně namítané výrobky představují nadřazenou kategorii výrobků napadených, nebo dané kolizní výrobky a služby mají shodný účel a povahu, jsou prodávány a poskytovány na stejných místech, anebo se jedná o služby (ve třídě 42), které úzce souvisí s namítanými výrobky (ve třídě 9).
12. Předseda Úřadu se ztotožnil se závěry Úřadu ve vztahu k *sémantickému hledisku*. Poukázal na to, že porovnávaná označení je nutno považovat za sémanticky podobná, a to nejen z důvodu, že napadená ochranná známka obsahuje namítané ochranné známky, resp. slovní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

prvek, který je tvoří, ale i proto, že jako celek je v sobě významově subsumuje, tedy působí jako jim nadřazený koncept.

13. Ve vztahu k *vizuálnímu hledisku* předseda Úřadu konstatoval, že porovnávané ochranné známky jsou vizuálně podobné ve vysoké míře díky tomu, že shodně obsahují slovní prvek „MUCHA/Mucha“, který je v namítaných ochranných známkách prvkem jediným a v napadené ochranné známce tvoří její většinovou část. Potvrdil závěr uvedený v prvostupňovém rozhodnutí o vysoké míře vizuální podobnosti napadeného označení s namítanými slovními ochrannými známkami (druhou a čtvrtou), které mohou být užívány v libovolném typu a velikosti písma a také v libovolném barevném a grafickém provedení, popřípadě v kombinaci s jednoduchými obrazovými prvky neměnicími jejich rozlišovací způsobilost. Naproti tomu korigoval závěr Úřadu o vysoké míře jejich vizuální podobnosti v případě porovnání napadeného označení s namítanými obrazovými ochrannými známkami (první, třetí, pátou až sedmou) s ohledem na rozdílné grafické provedení těchto ochranných známek tak, že shledal vizuální podobnost pouze v běžném stupni.
14. Pokud jde o *fonetické hledisko*, předseda Úřadu se ztotožnil se závěrem učiněným v prvostupňovém rozhodnutí, že napadená ochranná známka je foneticky podobná namítaným ochranným známkám.
15. Předseda Úřadu uzavřel, že předmětné ochranné známky jsou podobné i z celkového hlediska.
16. Ztotožnil se též závěrem Úřadu o existenci pravděpodobnosti záměny na straně spotřebitelské veřejnosti, neboť jsou splněny kumulativní podmínky stanovené § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ. Průměrný spotřebitel nebude písmeno „i“ v napadené ochranné známce vnímat jako dominantní, resp. rozlišující, ale svou pozornost zaměří na druhou část „Mucha“, která ve vztahu ke kolizním výrobkům a službám disponuje dobrou vnitřní rozlišovací způsobilostí.
17. Jedná se o natolik celkově podobné koncepční pojetí napadené ochranné známky (může navozovat dojem souvislosti s ucelenou sbírkou děl Alfonse Muchy zpracovanou do digitální podoby) v porovnání s namítanými ochrannými známkami, které může vést k jejich záměně, neboť rozlišujícím (distinktivním) základem napadené ochranné známky je slovní prvek (příjmení „Mucha“), který sám o sobě tvoří všechny namítané ochranné známky. Rozdílné (přidané u napadené ochranné známky) první písmeno „i“ vykazuje sníženou rozlišovací způsobilost a grafická úprava napadené ochranné známky (v podobě ozvláštnění běžného fontu tiskacího písma, při zachování dobré čitelnosti slovních prvků) není obvyklým zpracováním písma, nicméně zvýrazňuje právě prvek/část „Mucha“, který je významově a foneticky shodný a vizuálně podobný s namítanými slovními i obrazovými ochrannými známkami.
18. Závěrem předseda Úřadu doplnil, že právo žalobkyně a) užívat své příjmení (včetně jména „Mucha“) v běžném obchodním styku není napadeným rozhodnutím (které se navíc týká obrazového označení, a nikoliv označení/jména „Mucha“) nijak dotčeno.

III. Žaloba

19. Žalobkyně v žalobě předně shrnuly dosavadní průběh řízení, popsaly průběh dědického řízení a vznesly pět žalobních bodů. Soudu navrhly, aby napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

20. V prvním žalobním bodě namítly procesní pochybení spočívající v opominutí provedení důkazů v řízení před Úřadem. Předseda Úřadu doplnil dokazování o důkazy, které byly předloženy již v řízení v prvním stupni – dohody uzavřené v souvislosti s dědictvým řízením [dohoda o ochranných známkách uzavřená mezi žalobkyní a) a osobou zúčastněnou na řízení dne 21. 5. 2007 (dále jen „dohoda o ochranných známkách“), dohoda o vypořádání dědictví ze dne 21. 5. 2007 (dále jen „dohoda o vypořádání dědictví“), dohoda o výkonu autorských práv ze dne 21. 5. 2007 (dále jen „dohoda o výkonu autorských práv“) a dohoda o uměleckém odkazu a díle Alfonse a Jiřího Muchových uzavřená mezi dědici dne 21. 5. 2007 (dále jen „dohoda o uměleckém odkazu a díle Alfonse a Jiřího Muchových“)], Úřad je však nevzal v úvahu. Předseda Úřadu měl prvostupňové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Dle žalobkyní předseda Úřadu suploval činnost orgánu prvního stupně řízení, čímž žalobkyním odňal možnost se proti takovému hodnocení důkazů a z nich vyplývajícím právním závěrům bránit, když důkazy v prvostupňovém rozhodnutí hodnoceny nebyly. Obhajoba postupu předsedy Úřadu uvedená na straně 37 napadeného rozhodnutí opírající se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48 neobstojí. Napadené rozhodnutí je překvapivé, neboť předseda Úřadu hodnotil důkazy, k nimž se v průběhu řízení žalobkyně neměly možnost vyjádřit a které se ochranných známek přímo netýkají; k uvedenému pak poukázaly rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2005, č. j. 2 As 18/2004-68.
21. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítly, že byla zkrácena jejich práva, neboť neměly možnost se před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit s podklady pro rozhodnutí. Zdůraznily, že jim nebylo doručeno podání osoby zúčastněné na řízení ze dne 24. 1. 2024 (vyjádření osoby zúčastněné na řízení k rozkladu), přičemž se nemohly k obsahu tohoto podání vyjádřit před vydáním napadeného rozhodnutí. V předmětném vyjádření jsou uváděny i nové skutečnosti. Poukázaly na to, že žalobkyně a) se tak nemohla vyjádřit k nové argumentaci osoby zúčastněné na řízení, proč přijala jako součást svého příjmení jméno „Mucha“.
22. Žalobkyně současně poukázaly na dehonestující výroky osoby zúčastněné na řízení zpochybňující právo na příjmení „Mucha“ žalobkyně a). Argumenty uplatněné žalobkyní a) jsou založeny na osobnostních právech a právu užívat rodinné jméno „Mucha“, což je významné i z hlediska slovního prvku „Mucha“ obsaženého v napadené ochranné známce.
23. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítly, že právní závěry předsedy Úřadu týkající se výkonu autorských práv vyplývající z dohody o výkonu autorských práv jsou nezákonné. Závěry jsou obsaženy pouze v napadeném rozhodnutí, neboť Úřad se argumentací a důkazy vůbec nezabýval.
24. Předseda Úřadu právní závěry o rozdělení výkonu autorských práv převedl do dohody o ochranných známkách, která má zcela jiný účel. Dohoda o ochranných známkách neobsahuje žádné ujednání o tom, že by si smluvní strany mezi sebou dělily práva k ochranným známkám podle tříd výrobků a služeb. Jediným rozlišením v dohodě o ochranných známkách je výhra pro signaturu Alfonse Muchy tvořící klíčovou ochrannou známku osoby zúčastněné na řízení.
25. Žalobkyně zdůraznily, že autorská práva k dílům Alfonse Muchy upravená v dohodě o autorských právech, které předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí použil jako vodítko pro výklad dohody o ochranných známkách, zanikla v roce 2009 uplynutím doby ochrany. Pokud předseda Úřadu vyvozuje právní závěry z dohody o autorských právech a činí právní

závěry, že ochranné známky žalobkyň, včetně napadené ochranné známky, nesmějí zasahovat do autorských práv Alfonse Muchy náležejících osobě zúčastněné na řízení, je třeba si uvědomit, že rokem 2009 se autorská díla Alfonse Muchy stala volnými.

26. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítly, že závěr žalovaného o neexistenci zneužití práva osobou zúčastněnou na řízení, která podala návrh na prohlášení neplatnosti v rozporu se závazky z dohody o ochranných známkách, je nezákonný. Úřad se touto otázkou nezabýval, ačkoliv tak měl učinit. Žalobkyně poukázaly na § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), komentářovou literaturu k němu, na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 2155/2021 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42 a ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48. Žalobkyně považují závěr vyjádřený na straně 43 napadeného rozhodnutí, že přihlášené označení s prvkem „Mucha“ k ochraně ve formě ochranné známky ani pro jednu stranu není *a priori* vyloučeno, za nezákonný a zcela popírající práva žalobkyň.
27. Žalobkyně poukázaly na stranu 43 napadeného rozhodnutí s tím, že citované ujednání předsedou Úřadu [„*Takové užití (přihlášení ochranné známky) je ovšem limitováno ujednáním, že nesmí rušit výkon práv z autorských práv a práv z ochranných známek druhé smluvní strany*“] není v dohodě o ochranných známkách obsaženo. Předseda Úřadu zkrátil jejich práva závěrem uvedeným na straně 44 napadeného rozhodnutí. Nezákonně omezil práva žalobkyň k ochranným známkám s prvkem „Mucha“ jen na vybrané třídy výrobků a služeb, aniž by pro to měl oporu v dohodě o ochranných známkách nebo v jiných skutečnostech, včetně chování smluvních stran. Žalobkyně naproti tomu poukázaly na ustanovení bodu 5.2 dohody o ochranných známkách. Stejně předseda Úřadu nezákonně aplikuje rozdělení výrobků na 2D a 3D z dohody o autorských právech i do oblasti ochranných známek, neboť takový závěr nemá v dohodě o ochranných známkách oporu. Z dohody dědiců o uměleckém odkazu a díle Alfonse a Jiřího Muchových vyplývá, že všichni dědicové jsou oprávněni samostatně mediálně vystupovat ve věcech odkazu a prezentovat díla Alfonse Muchy formou výstavní, muzejní a další obdobné činnosti. Žádné dělení ochranných známek podle tříd výrobků a služeb nebylo nikdy sjednáno.
28. V pátém žalobním bodě namítly, že právní závěr o existenci pravděpodobnosti záměny mezi namítanými známkami a napadenou ochrannou známkou je nezákonný.
29. Žalobkyně považují závěry předsedy Úřadu ohledně podobnosti a zaměnitelnosti porovnávaných označení za odporující zákonu i rozhodovací praxi Úřadu a správních soudů. V této souvislosti napadly použitá kritéria posuzování, která předseda Úřadu shrnul na straně 49 a 61 napadeného rozhodnutí. Předseda Úřadu podle žalobkyň nezohlednil při celkovém hodnocení zaměnitelnosti další relevantní okolnosti případu, jakož i nesprávně uvedl známkovou řadu žalobkyň.
30. Žalobkyně rozporovaly také určení průměrného spotřebitele. Mají za to, že předseda Úřadu nevzal v úvahu specifickou znalost spotřebitele v České republice, který zná oba dědice po Alfonsu Muchovi. Stejně tak došlo k nedůvodnému rozšíření množiny spotřebitele o ty, kdo Alfonse Muchu vůbec neznají, přestože se dá očekávat, že výrobky a služby pod značkou „Mucha“ zaujmou pouze ty spotřebitele, kteří jeví o osobu Alfonse Muchy zájem.
31. Předseda Úřadu v rámci posuzování podobnosti a zaměnitelnosti nepřihlédl k podstatné okolnosti, že obě strany jsou vlastníky známkových řad s prvkem „Mucha“, které spolu v minulosti koexistovaly. Díky tomu nemůže být slovní prvek „Mucha“ důvodem

pravděpodobnosti záměny. Žalobkyně zásadně nesouhlasily s tím, že nelze přihlížet ke známkové řadě žalobkyň z toho důvodu, že je zapsaná pro jiné výrobky a služby. Znamky žalobkyň koexistují vedle namítaných ochranných známek i ve třídách 35 a 42 a mají přesah i do služeb zapsaných pro osobu zúčastněnou na řízení ve třídách 41.

32. Pro posouzení vzájemné podobnosti a zaměnitelnosti mají naopak rozhodující význam další prvky obsažené v napadené ochranné známce a namítaných známkách, jako jsou prvky slovní a grafické. Žalobkyně se rovněž neztotožnily se závěry předsedy Úřadu ohledně posouzení ochranných známek z hlediska sémantického a vizuálního.
33. Písmeno „i“ v napadené ochranné známce je dle názoru žalobkyň právě takovým písmenem, se kterým se pojí významový posun celého označení. Přidáním „i“ na počátek napadené ochranné známky vzniklo zcela nové slovo. Napadená ochranná známka se od namítaných známek výrazně liší, neboť má zcela jiné, moderní grafické provedení. Působí tak výrazným, snadno zapamatovatelným vizuálním dojmem a je výtvarně koncipována jako jeden celek, který má být vnímán vizuálně i jako celkový tvar. Naproti tomu namítané ochranné známky v sobě nemají prvek modernosti nebo zvláštního grafického provedení, naopak mají v úmyslu co nejlépe připomínat Alfonse Muchu jako představitele umění určité historické epochy. Stejně tak žalobkyně nesouhlasily se závěrem, že by napadená ochranná známka byla chápána jako nadřazený koncept k namítaným ochranným známkám.

IV. Vyjádření žalovaného (Úřadu)

34. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podotkl, že žalobní námitky se většinově shodují s námitkami uplatněnými v rozkladu, se kterými se předseda Úřadu řádně vypořádal na stranách 25 až 63 napadeného rozhodnutí.
35. Žalobkyně napadají rozhodnutí předsedy Úřadu žalovaného ohledně výkladu uzavřených dohod a závěry ohledně výkonu autorských práv. Argumentují existencí dohody o ochranných známkách ze dne 21. 5. 2007; právem na užívání rodového jména „Mucha“ žalobkyní a).
36. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí není překvapivé, přičemž poukázal na nález Ústavního soudu I. ÚS 220/04. Předseda Úřadu vycházel ze stejných skutkových zjištění, přičemž ani právní názor se neliší od právního názoru Úřadu, a proto se nemůže jednat o rozhodnutí překvapivé. Dohody uzavřené v souvislosti s dědickým řízením nemají na výsledek řízení o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou vliv. Prvostupňové rozhodnutí z nich nevycházelo, nebyly podkladem rozhodnutí, proto zmíněné dohody nejsou v jeho odůvodnění uvedeny. Výsledek řízení by nemohl být odlišný, i kdyby předseda Úřadu prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu, což však neučinil z důvodu rychlosti a hospodárnosti správního řízení; k uvedenému žalovaný poukázal na stranu 45 napadeného rozhodnutí.
37. Pokud jde o druhý žalobní bod, žalovaný předně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40 a komentovanou literaturu k § 36 odst. 3 správního řádu. Zdůraznil, že v daném případě vyjádření osoby zúčastněné na řízení neobsahovalo nic nového a odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo postaveno na nových důvodech, které by měly původ v uvedeném vyjádření k rozkladu. Nemohlo tedy dojít ke zkrácení procesních práv žalobkyň. Správní řád ani jiný právní předpis neukládá žalovanému povinnost doručit jednomu účastníku řízení vyjádření druhého účastníka řízení k rozkladu. Pokud měly žalobkyně zájem o prostudování vyjádření osoby zúčastněné na

řízení, mohly nahlédnout do spisu v souladu s § 38 správního řádu, případně si vyjádření druhého účastníka mohly vyžádat.

38. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný poukázal na strany 39 až 45, kde provedl k dohodám, které žalobkyně uváděly, podrobný výklad, na který v plném rozsahu odkázal. Doplnil, že žalobkyně svoji argumentaci opírají o dohodu o ochranných známkách, která je velmi neurčitá, jelikož ani její smluvní strany se neshodnou, co je výsledkem společných jednání. Pro výklad dohody o ochranných známkách žalovaný použil i další dohody uzavřené v souvislosti s dědickým řízením, které předložila osoba zúčastněná na řízení, a posoudil i další konkrétní kroky smluvních stran po uzavření těchto dohod. Dohody hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti, přičemž si je vědom zániku autorských práv k dílu Alfonse Muchy, stejně jako té skutečnosti, že autorská práva k dílu Jiřího Muchy trvají. Dohoda není omezena trváním autorských práv k dílům Alfonse Muchy ani dobou trvání autorských práv k dílům Jiřího Muchy. Tato skutečnost však nemá na posouzení oprávněnosti podání návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z důvodu pravděpodobnosti záměny vliv.
39. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný stejně jako žalobkyně poukázal na § 8 OZ a komentářovou literaturu k němu. Úřad ve svém rozhodnutí sice výslovně neuvedl, že se nejedná o zneužití práva osobou zúčastněnou na řízení, předseda Úřadu má ale nicméně za to, že se touto otázkou zabýval a odkázal na stranu 36 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že se o zneužití práva nejedná.
40. Žalovaný dále odkázal na dohodu dědiců o uměleckém odkazu a díle Alfonse a Jiřího Muchových, a to na článek 4, bod 4.2., ve kterém je předmětný sporný závěr implicitně vyjádřený. Z předmětného ustanovení dohody lze dovodit závěr, že žalobkyně mohou mít zapsané ochranné známky se slovním prvkem „Mucha“ jen pro ty výrobky a služby, které souvisí s tvorbou žalobkyně a), neboť ty nenarušují výkon práv z autorských práv a práv z ochranných známek druhé smluvní strany.
41. Ani s námitkami soustředěnými pod pátým žalobním bodem se žalovaný neztotožnil. Tvzení žalobkyň podle něj nemají oporu ani v rozhodovací praxi žalovaného ani v judikatuře.
42. Ohledně určení průměrného spotřebitele žalovaný setrval na závěrech vyřčených na straně 24 prvostupňového rozhodnutí a na straně 46 až 47 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že postupoval v souladu s judikaturou SDEU C-210/96 *Gut Springenheide a Tusky* (bod 31) a C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer* i svojí rozhodovací praxí. Ve zbývajících částech pak poukázal na vypořádání totožné námítky na straně 60 napadeného rozhodnutí. Argumentace údajnou koexistencí známkové řady žalobkyň se známkovou řadou osoby zúčastněné na řízení neobstojí. K závěru o podobnosti porovnávaných ochranných známek z *hlediska sémantického a vizuálního* žalovaný odkázal na argumentaci uvedenou na stranách 49 až 55 napadeného rozhodnutí.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

43. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobní argumentaci nevyjádřila.

VI. Jednání před soudem

44. Při jednání, které se konalo dne 13. 3. 2025, právní zástupkyně žalobkyň s odkazem na žalobní argumentaci za klíčovou otázku označila opominutí důkazů v řízení před správním orgánem I. stupně a nesprávný výklad dohod uzavřených v souvislosti s dědickým řízením.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Zdůraznila, že smyslem těchto dohod bylo to, aby se předešlo dalším neshodám mezi žalobkyněmi na straně jedné a osobou zúčastněnou na řízení na straně druhé. Žalobkyně ad a) přistoupila na to, že nebude zpochybňovat vlastnictví osoby zúčastněné na řízení k celé sbírce po Alfonsu Muchovi a že přijme určité finanční vyrovnání. Zároveň však její podmínkou bylo, aby měla rovnocenná práva v možnosti rozvíjet odkaz Alfonse Muchy včetně možnosti používat označení Mucha, ať již jako ochrannou známku či rodové jméno. Cílem dohod mělo být to, že obě strany mohou používat a zapisovat si ochranné známky obsahující slovní prvek Mucha, přičemž zaměnitelnost ochranných označení nemohla být postavena na užití slovního prvku Mucha, ale na ostatních odlišujících prvcích. Tvorba žalobkyně ad a) spočívající v autorské a designerské tvorbě (šperky či užité umění na základě skic a designu, které vytvořil originálně Alfons Mucha) měla být doplněna slovním prvkem tak, aby došlo k odlišení originálů děl Alfonse Muchy od výrobků žalobkyně ad a). Smyslem bylo, aby veřejnost nezaměňovala tvorbu žalobkyně ad a) s tvorbou Alfonse Muchy. S odkazem na znění dohody o ochranných známkách zdůraznila, že význam této dohody pro oblast známkového práva leží v rovině posouzení otázky týkající se zneužití práva. Tuto otázku však žalovaný posoudil nesprávně. Nesprávný je i výklad vztahující se k vymezení průměrného spotřebitele. Veřejnost je informovaná, neboť v České republice je Alfons Mucha známou osobností. Spotřebitelům, kteří mají zájem o tvorbu Alfonse Muchy, je známo, že v rámci rodiny zde není pouze jeden subjekt. Provedení napadené ochranné známky je originální a tato nemůže být zaměnitelná s namítanými ochrannými známkami. Žalobkyně ad a) vyzdvihla, že její otec Jiří Mucha, s nímž společně v sedmdesátých a osmdesátých letech pracovala, si přál, aby pokračovala v odkazu Alfonse Muchy a ve správě jeho díla. Je pro ni naprosto nepředstavitelné, překvapující a urážlivé, že bylo zpochybněno její užívání známky Mucha. Žalovaný při jednání setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Poukázal na to, že namítané důkazy nebyly zásadní ze známkoprávního hlediska, přičemž k soukromoprávnímu ujednání by bylo možné přihlížet, jen pokud by jednáním osoby zúčastněné na řízení došlo ke zjevnému zneužití práva ve smyslu § 8 OZ. Jedná se přitom o případy, kdy nastanou zcela mimořádně závažné okolnosti, jež odůvodňují odstranění přílišné tvrdosti zákona. Takové okolnosti nebyly v předmětné věci shledány, přičemž ke zneužití práva osobou zúčastněnou na řízení nemohlo dojít i s ohledem na znění dohod, jejichž smyslem bylo narovnáání stávajících vztahů, nikoli vzdání se práv do budoucna. K otázce průměrného spotřebitele zdůraznil, že jeho vymezení zahrnuje širší okruh spotřebitelů než jen těch, kteří mají cílený zájem o Alfonse Muchu. Běžný spotřebitel nezná skutečnost, že ohledně díla Alfonse Muchy zde existují dva subjekty. Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby a v podrobnostech odkázala na stanovisko žalovaného.

VII. Posouzení věci soudem

45. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
46. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
47. Podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ *přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námítky“) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

48. Podle § 12 odst. 1 ZOZ *vlastník starší ochranné známky, který po dobu 5 po sobě jdoucích let vědomě strpěl užívání pozdější ochranné známky, již nemůže podat na základě této starší ochranné známky návrh na prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou ve vztahu k výrobkům nebo službám, pro které byla tato pozdější ochranná známka užívána, ledaže by přihláška pozdější ochranné známky nebyla podána v dobré víře.*
49. Podle § 32 odst. 3 ZOZ *Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.*
50. Podle § 32 odst. 5 ZOZ *se na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, hledí, jako by nikdy nebyla zapsána.*
51. Podle § 32 odst. 7 ZOZ *existuje-li důvod neplatnosti pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb, pro které byla ochranná známka zapsána, je ochranná známka prohlášena za neplatnou pouze pro tyto výrobky nebo služby.*
52. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
53. Před vypořádáním žalobních bodů soud předesílá, že s ohledem na znění ochranných známek bude nadále používat zaměnitelně označení v podobě „Mucha/MUCHA“ a „iMUCHA“, neboť s ohledem na vizuální podobu se soudu jeví jako příhodnější hovořit ve vztahu k písmenu „u“ obsaženého v napadené ochranné známce jako o velkém písmenu tiskací abecedy „U“, nikoli jako o malém písmenu tiskací abecedy „u“, přestože je posazeno o půl řádku výše (či je zmenšené) než ostatní písmena. Nadto je třeba doplnit, že užitý font je bezpatkový, a v tomto důsledku nelze jednoznačně uzavřít, že se jedná o malé či velké písmeno „u/U“.
54. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítly procesní pochybení spočívající v opominutí provedení důkazů v řízení před Úřadem.
55. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Dle zásady jednotnosti správního řízení je tak prvostupňové rozhodnutí nutné posuzovat v kontextu napadeného rozhodnutí vydaného předsedou Úřadu, který mohl celou řadu jeho vad zhojit (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47 a ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35). Z tohoto důvodu ani závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2005, č. j. 2 As 18/2004-68, na které poukazovaly žalobkyně, nejsou s postupem předsedy Úřadu v rozporu.
56. Soud se rovněž neztotožnil s argumentací žalobkyň, dle níž je třeba považovat napadené rozhodnutí za překvapivé. Předseda Úřadu vycházel z totožných skutkových zjištění jako žalovaný, přičemž z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí potvrdil ze stejného důvodu obsaženého v § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ, na základě kterého byla napadená ochranná známka prohlášena za neplatnou pro část výrobků a služeb *ex tunc*. Přestože některé závěry žalovaného předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí korigoval, samotná dílčí korekce odůvodnění neměla na výrok rozhodnutí v konečném důsledku vliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

57. Pokud jde o dohody uzavřené v souvislosti s dědickým řízením, které byly předloženy jak žalobkyněmi, tak osobou zúčastněnou na řízení, je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že nebyly podkladem pro toto rozhodnutí, resp. žalovaný se jimi ve svém rozhodnutí explicitně nezabýval ani je nehodnotil. K tomuto kroku přistoupil předseda Úřadu na základě vznesené rozkladové argumentace žalobkyň, čímž tak vadu řízení zhojil. Své hodnocení podrobně předestřel na stranách 35 až 46 napadeného rozhodnutí. Předseda Úřadu na straně 42 napadeného rozhodnutí uvedl, že stěžejní v nyní projednávané věci je otázka, zda žalobkyně byly oprávněny užívat a přihlásit k ochraně

IMUCHA

označení v provedení , tedy označení s prvkem „Mucha“ na straně jedné, a zda může být osoba zúčastněná na řízení úspěšná se svým návrhem na straně druhé. Jde o posouzení jednání spočívajícího v užití označení s prvkem „Mucha“ v podobě přihlášení ochranné známky a rovněž hodnocení toho, zda takový způsob užití je či není v souladu s dohodami uzavřenými v rámci dědického řízení. Z napadeného, jakož i z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán své rozhodnutí nezbuodoval na dohodách uzavřených v souvislosti s dědickým řízením. Vzhledem k tomu, že žalovaný vydal prvostupňové rozhodnutí, resp. nevyčkal na rozhodnutí v soudních řízeních, o čemž účastníky vyrozuměl, lze dovodit, že se otázkou případného zneužití práv zabýval, avšak explicitně své úvahy v rozhodnutí neuvedl. Uvedené dílčí nedostatky pak předseda Úřady napravil v napadeném rozhodnutí, aniž by však došlo k zásadní změně odůvodnění a podkladů, na nichž bylo zbudováno prvostupňové rozhodnutí. Soud tedy neshledal porušení dvojinstančnosti řízení. Ostatně žalobkyně v tomto směru vznesly rozkladovou argumentaci, se kterou se předseda Úřadu musel vypořádat, což učinil. Postup předsedy Úřadu byl v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Nadto je třeba s ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenat, že dohody uzavřené v rámci dědického řízení neměly vliv na výsledek řízení o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Pokud by předseda Úřadu přistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, na závěru v něm učiněném by to nic nezměnilo. Soud proto uzavírá, že procesní pochybení spočívající v opominutí provedení předmětných důkazů v řízení před Úřadem bylo předsedou Úřadu zhojeno tím, že se k předloženým důkazům v napadeném rozhodnutí vyjádřil.

58. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítly, že byla zkrácena jejich práva, neboť neměly možnost se před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit s podklady pro rozhodnutí. Zdůraznily, že jim nebylo doručeno podání osoby zúčastněné na řízení ze dne 24. 1. 2024, které obsahovalo mimo jiné dehonestující výroky zpochybňující právo žalobkyně a) na příjmení „Mucha“.
59. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Prvně je třeba zdůraznit, že v průběhu řízení o rozkladu ani jeden z účastníků nepředložil další důkazní prostředky. Osoba zúčastněná na řízení podala pouze své vyjádření k rozkladu, a v tomto směru tak nebyl důvod účastníkům sdělovat, že byly shromážděny podklady pro rozhodnutí a že se s nimi mohou seznámit.
60. Soud se však do jisté míry ztotožňuje s argumentací žalobkyň, že vadou řízení je, že Úřad nezaslal žalobkyním vyjádření osoby zúčastněné na řízení k rozkladu. Aby však tato vada řízení mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí, musela by mít vliv na jeho zákonnost (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40). Vzhledem k obsahu vyjádření osoby zúčastněné na řízení, které se skládá z rekapitulace tvrzení žalobkyň, odkazů na důkazy a na argumentaci obsaženou v předchozích vyjádřeních,

stručné reakce na rozkladové námitky a stanoviska osoby zúčastněné na řízení, že žalovaný posoudil návrh na částečné prohlášení ochranné známky za neplatnou správně, nelze mít za to, že by se zasláním tohoto vyjádření žalobkyním něco změnilo na způsobu vedení jejich obrany, nebo že by vyjádření osoby zúčastněné na řízení jednoznačně vybízelo k replice. Je sice pravdou, že osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že byly ukončeny všechny soudní spory, které vedla s panem R. F. a jeho společnostmi (zavázal se ukončit užívání známky „iMucha“ nejpozději do 1. 4. 2024), nicméně tato informace je pro danou věc nerozhodná. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření neuvádí žádné nové relevantní skutečnosti, nenavrhuje provést nové důkazy, pouze vyjadřuje procesní stanovisko, podle něhož se ztotožňuje s prvostupňovým rozhodnutím. Výše popsaná vada řízení tedy nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí předsedy Úřadu, neboť ani žalobkyně v žalobě neuvedly, jaké konkrétní a pro věc významné argumenty by vznesly v návaznosti na vyjádření osoby zúčastněné na řízení k podanému rozkladu. Nadto rozhodnutí předsedy Úřadu nebylo postaveno na nových důvodech, které by vzešly z vyjádření osoby zúčastněné k rozkladu, neboť neobsahovalo žádné nové relevantní skutečnosti či důkazy.

61. Pokud jde o tvrzené dehonestující výroky stran přijetí jména „Mucha“ ve vztahu k žalobkyni a), je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že z hlediska posuzování návrhu na částečné prohlášení ochranné známky za neplatnou není výše uvedená argumentace žalobkyň a osoby zúčastněné na řízení jakkoli přílehlavá. Soud v tomto směru odkazuje na argumentaci předsedy Úřadu uvedenou na straně 61 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že *„právo vlastníka [žalobkyně a)] užívat své příjmení (včetně jména „Mucha“) v běžném obchodním styku není tímto rozhodnutím (které se navíc týká obrazového označení, a nikoliv označení/jména „Mucha“), nijak dotčeno.“* Soud tak uzavírá, že postup Úřadu byl stížen procesními vadami, které však neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalobkyně nemohly reagovat na argumentaci osoby zúčastněné na řízení vztahující se k přijetí jména „Mucha“, zvláště pak pokud argumentaci stran přijetí příjmení „Mucha“ osoba zúčastněná na řízení vznesla již ve svém vyjádření ze dne 17. 9. 2022.
62. Ke třetímu a čtvrtému žalobnímu bodu soud podotýká, že postavení účastníků v nyní projednávaném případě (v řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou) správní orgány hodnotí především optikou známkoprávní úpravy obsažené v ZOZ, který stanoví základní požadavky na zápis označení do rejstříku ochranných známek, a to včetně věcných a procesních podmínek týkajících se postavení účastníků (zde návrhového) řízení. Soud rovněž připomíná, že uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného. Pokud žalobkyně svou argumentaci staví výhradně na znění dohod uzavřených v souvislosti s dědickým řízením, pak je třeba vyzdvihnout, že obsahem předmětných dohod se žalovaný (resp. předseda Úřadu) měl a mohl zabývat pouze okrajově ve vztahu k posouzení námitky zneužití práva osobou zúčastněnou na řízení. Jakkoliv se žalobkyně snaží vyvodit z předložených dohod závěry vyznívající v jejich prospěch, je třeba mít na paměti, že se zde nejedná o soukromoprávní spor. Pokud jde o samotný obsah dohody o ochranných známkách, nelze z něj vyvodit jednoznačný závěr o tom, že by osoba zúčastněná na řízení nemohla jakkoli brojit proti ochranným známkám zapsaným v budoucnu žalobkyněmi. V tomto směru soud přisvědčuje závěru předsedy Úřadu, že osoba zúčastněná na řízení se v předmětné dohodě nezavázala v budoucnu nevznášet námitky k budoucím zapsaným ochranným známkám žalobkyň, které budou obsahovat slovní prvek „Mucha“. Závěry, které žalobkyně vyvozují z předmětné dohody o ochranných známkách, nemají v jejím znění oporu. Soud proto odkazuje na článek 3, body 3.2 (který se vztahuje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

na existující známky ke dni sjednání dohody) a 3.3, ze kterých explicitně ani implicitně nevyplývá jakékoliv omezení osoby zúčastněné na řízení brojít proti nově zapsaným ochranným známkám obsahujícím prvek „Mucha“. Řečeno jinak, skutečnost, že prvek „Mucha“ dle bodu 3.3 dohody o ochranných známkách *„mohou používat obě smluvní strany a osoby jednající s jejich souhlasem a nevyhrazuje si ho ani jedna ze stran“*, automaticky neznámá, že v případě narušení práv druhé smluvní strany nemůže dojít k postupu upravenému v ZOZ (a to za splnění v něm uvedených podmínek). Uvedené platí pro obě smluvní strany, tedy nejen pro osobu zúčastněnou na řízení, ale i pro žalobkyni. Pouze na okraj soud poznamenává, že i kdyby došlo k porušení práv plynoucích ze smlouvy, nelze se této ochrany domáhat prostřednictvím tohoto řízení, které slouží k ochraně veřejných subjektivních práv a nikoli práv soukromoprávních. Na aplikaci norem veřejného práva, mezi něž náleží rovněž relevantní ustanovení ZOZ citovaná soudem shora, nemohou mít smluvní ujednání obsažená v dohodách uzavřených žalobkyněmi v souvislosti s dědickým řízením žádný vliv.

63. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítly, že žalovaný nezákonně převedl své závěry o rozdělení výkonu autorských práv do dohody o ochranných známkách. Soud k uvedeným námitkám pouze stručně konstatuje, že dohoda o výkonu autorských práv nebyla stěžejním důkazem v řízení, na jehož základě bylo zbudováno napadené rozhodnutí. Předseda Úřadu v rámci vznesené rozkladové argumentace pouze reagoval na argumentaci žalobkyň.
64. Jestliže žalobkyně namítají, že dohoda o ochranných známkách neobsahuje žádné ujednání o tom, že by si smluvní strany mezi sebou dělily práva k ochranným známkám podle tříd výrobků a služeb, nemá tato skutečnost na posouzení oprávněnosti podání návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z důvodu pravděpodobnosti záměny žádný vliv. Pokud předseda Úřadu takové závěry vyvodil z předložených smluv, nelze než konstatovat, že tak učinil nad rámec, kdy současně ani tyto závěry nemohou vyvrátit či podpořit skutečnost, že správní orgány dospěly k prohlášení napadené ochranné známky (částečně) za neplatnou *ex tunc* z důvodu pravděpodobnosti záměny. Uvedené rovněž platí i pro skutečnost, že rokem 2009 se autorská díla Alfonse Muchy stala volnými. Předseda Úřadu ve svém rozhodnutí argumentoval tím, že k hodnocení dalších dohod uzavřených v rámci pozůstalostního řízení přistoupil z toho důvodu, aby byl schopen vyložit nejednoznačný obsah (smysl a účel) dohody o ochranných známkách a reagovat tím na rozsáhlou rozkladovou argumentaci.
65. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítly, že závěr žalovaného o neexistenci zneužití práva osobou zúčastněnou na řízení, která dle názoru žalobkyň podala návrh na prohlášení neplatnosti v rozporu se závazky z dohody o ochranných známkách, je nezákonný. Ani této námitce soud nepřisvědčil s ohledem na shora uvedené. Předseda Úřadu se s totožnou rozkladovou námitkou vypořádal na straně 43 napadeného rozhodnutí, přičemž soud se s jeho argumentací plně ztotožnil. Byť žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí výslovně neuvedl, že se nejedná o zneužití práva osobou zúčastněnou na řízení, předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí postavil najisto, že se v daném případě o zneužití práva osobou zúčastněnou na řízení nejedná. Jak už soud zdůraznil výše, označení s prvkem „Mucha“ k ochraně ve formě ochranné známky není ani pro jednu stranu *a priori* vyloučeno.
66. K námitce žalobkyň, že text uvedený předsedou Úřadu [*„Takové užití (přihlášení ochranné známky) je ovšem limitováno ujednáním, že nesmí rušit výkon práv z autorských práv a práv z ochranných známek druhé smluvní strany“*] není v dohodě o ochranných známkách ve skutečnosti obsažen, soud uvádí, že jde o interpretaci obsahu smluvních dokumentů v jejich

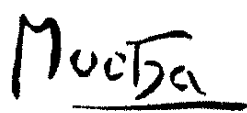
vzájemných souvislostech, zejména dohody o uměleckém odkazu a díle Alfonse a Jiřího Muchových, nikoli o doslovné znění dohody o ochranných známkách. K totožnému závěru přitom dospěl i soud. Nadto soud opět připomíná, že v dané věci je třeba návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou zkoumat optikou ZOZ.

67. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyní, že předseda Úřadu nezákonně omezil jejich práva k ochranným známkám s prvkem „Mucha“ jen na vybrané třídy výrobků a služeb, aniž by pro to měl oporu v dohodě o ochranných známkách nebo v jiných skutečnostech, včetně chování smluvních stran. Předseda Úřadu v tomto směru odkázal na dohodu dědiců o uměleckém odkazu a díle Alfonse a Jiřího Muchových, konkrétně na její článek 4 bod 4.2. Z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá použití rozdělení výrobků na 2D a 3D z dohody o autorských právech i pro oblast ochranných známek. Jak už soud uvedl výše, předložené dohody uzavřené v souvislosti s dědickým řízením za účelem narovnání vztahů mezi dědici lze hodnotit jen do té míry, aby bylo možné posoudit stěžejní otázku, a to naplnění nosných ustanovení ZOZ [viz § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ]. Úlohou žalovaného ani soudu není podat podrobný výklad jednotlivých dohod uzavřených v rámci dědického řízení tak, jak to činí žalobkyně. Pokud se žalobkyně domnívají, že došlo k porušení dílčích ustanovení předmětných dohod, jedná se o námitky, které se míjejí se smyslem a účelem řízení vedeného před Úřadem a rovněž řízení před správním soudem, v němž soud poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob (viz § 2 s. ř. s.).
68. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítly, že právní závěr o existenci pravděpodobnosti záměny mezi namítanými známkami a napadenou ochrannou známkou je nezákonný.
69. Ke známkoprávní úpravě lze v obecné rovině uvést, že za označení (zde napadená ochranná známka) schopné vyvolat pravděpodobnost záměny se starším namítaným označením (zde namítané ochranné známky) je pokládáno označení, které je natolik podobné namítanému označení a zapsané pro shodné nebo podobné výrobky či služby, že by u průměrného spotřebitele mohlo asociovat, že výrobky a služby pocházejí od totožného subjektu či ze subjektů spolu ekonomicky, personálně či jinak propojených. Při posuzování podobnosti je třeba hodnotit celkový dojem porovnávaných označení, přičemž se vychází z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického a na porovnávaná označení se nahlíží optikou průměrného spotřebitele. Takovým spotřebitelem je v souladu s ustálenou judikaturou národních správních soudů, jakož i judikaturou SDEU (rozsudky SDEU ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96 *Gut Springenheide* a ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer*) spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, s průměrnou orientací na trhu. Existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti je dána pouze při kumulativním splnění obou zákonem stanovených podmínek, tedy jednak shodnosti či podobnosti napadeného označení (zde napadená ochranná známka) se starší ochrannou známkou a jednak shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se napadené označení a starší ochranná známka vztahují (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141 a ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97).
70. Z ustálené judikatury SDEU vyplývá, že pravděpodobnost záměny představuje nebezpečí vzniku situace, kdy se relevantní veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku nebo od podniků hospodářsky propojených (tzv. *pravděpodobnost asociace*) [srov. rozsudky SDEU ze dne 22. 6. 1999, C-342/97 (*Lloyd Schuhfabrik Meyer*) a ze dne 6. 10. 2005, C-120/04 (*Medion*), bod 26]. Nebezpečí záměny musí být posuzováno globálně podle toho, jak relevantní veřejnost vnímá dotčená označení a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

výrobky nebo služby, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu.

71. Z ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ a související judikatury SDEU a správních soudů vyplývá, že zaměnitelnost ochranných známek se obecně hodnotí podle těchto kritérií:
- a) stupeň podobnosti známek, včetně posouzení distinktivních a dominantních prvků,
 - b) rozlišovací způsobilost dřívější ochranné známky,
 - c) podobnost výrobků či služeb,
 - d) relevantní spotřebitel a
 - e) celkové posouzení uvedených kritérií dohromady včetně dalších relevantních okolností (např. známková série, poklidná koexistence ochranných známek na trhu, věhlas starší ochranné známky)
- (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, věc C-251/95, *SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport* či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-58, č. 3556/2017 Sb. NSS, *Herbamedicus* a ze dne 10. 3. 2023, č. j. 10 As 101/2021-56).
72. Pokud jde o výše zmíněná kritéria, je třeba zdůraznit, že žalobkyně v průběhu správního řízení výslovně nebrojily proti závěrům, které se vztahují k posouzení podobnosti výrobků a služeb. V tomto směru proto soud odkazuje na vypořádání této otázky v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů.
73. Na podkladě shora uvedených judikатурních závěrů soud přistoupil nejprve k posouzení námítky týkající se vymezení průměrného spotřebitele. Pro přehlednost soud připomíná, že Úřad se ve správním řízení zabýval porovnáním níže uvedených označení:

Namítané ochranné známky (první a třetí namítaná ochranná známka) „MUCHA“ (druhá a čtvrtá namítaná ochranná známka) (pátá, šestá a sedmá namítaná ochranná známka)	Napadená ochranná známka č. 382512 v provedení
--	--

74. Základem pro pojetí průměrného spotřebitele se pro správní orgány stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96, ve kterém se uvádí, že průměrným spotřebitelem je řádně informovaný,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

přiměřeně vnímavý a opatrný. K obdobným závěrům dospěl SDEU i v rozsudku ve věci C-342/97, podle kterého je průměrný spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, přičemž je nezbytné přihlídnout k tomu, že se úroveň pozornosti takového spotřebitele pravděpodobně výrazně liší v závislosti na dotčených výrobcích a službách.

75. Úřad ve svém rozhodnutí vymezil průměrného spotřebitele v dané věci tak, že se bude jednat jak o běžnou spotřebitelskou veřejnost (papírnické zboží, tiskárenské výrobky, kosmetika), tak odborníky na výtvarné umění či design (výstavy, projekce uměleckých děl apod.), přičemž lze očekávat, že se bude jednat o spotřebitele informované v různém rozsahu, jejichž míra pozornosti při výběru bude průměrná či vyšší (zejména u odborné veřejnosti). V návaznosti na vznesené rozkladové námitky předseda Úřadu doplnil, že v seznamech porovnávaných označení nejsou kolizní výrobky a služby specifikovány tak, že by se týkaly výlučně díla Alfonse Muchy. Okruh průměrného spotřebitele bude poměrně široký, neboť kolizní výrobky a služby spadají do mnoha oblastí spotřeby (zejména kosmetiky, papírnického a tiskárenského zboží či alkoholických nápojů, kultury, zábavy, vzdělávání, architektonického designu). Předseda Úřadu se ztotožnil se závěrem žalovaného, že informovanost průměrného spotřebitele z řad veřejnosti i odborníků a úroveň jejich pozornosti při výběru výrobku/služby bude kolísat od běžné po vysokou, a to v závislosti na charakteru daného výrobku či služby, jejich finanční náročnosti či odbornosti.
76. V návaznosti na shora uvedené se soud neztotožnil s názory žalobkyně, že výrobky a služby pod značkou „Mucha“ zaujmou pouze ty spotřebitele, kteří jeví o osobu Alfonse Muchy zájem, neboť, jak správně uvedl předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí na straně 46 a 47, v seznamech porovnávaných označení nejsou kolizní výrobky a služby specifikovány tak, že by se týkaly výlučně díla Alfonse Muchy. Nelze tudíž mít z to, že jedinými spotřebiteli (spotřebitelskou veřejností) budou ti, kteří jeví zájem o díla Alfonse Muchy. Z uvedeného nelze vyvodit ani absolutní závěr předestřený žalobkyněmi, že spotřebitelé v České republice znají oba dědice po Alfonsu Muchovi a budou se zvýšenou pozorností sledovat všechny odlišující prvky v porovnávaných označeních se slovním prvkem „Mucha“. Do zorného pole spotřebitelské veřejnosti, resp. zde definovaného průměrného spotřebitele, je třeba zahrnout právě i ty výrobky a služby, které nejsou specifikovány tak, že by se týkaly výlučně díla Alfonse Muchy. V tomto směru soud shledal závěr správních orgánů zcela v souladu s dosavadní správní i judikатурní praxí. Vymezení průměrného spotřebitele, resp. jeho pozornost bude kolísat od běžné po vysokou, a to v závislosti na charakteru daného výrobku či služby, jejich finanční náročnosti či odbornosti.
77. Dále žalobkyně v posledním žalobním bodě namítaly, že pro posouzení vzájemné podobnosti a zaměnitelnosti mají naopak rozhodující význam další prvky obsažené v napadené ochranné známce a namítaných známkách, jako jsou prvky slovní a grafické. Neztotožnily se se závěry předsedy Úřadu ve vztahu k posouzení ochranných známek z hlediska sémantického a vizuálního. Rovněž namítaly absenci celkového hodnocení zaměnitelnosti ve světle dalších relevantních okolností případu. Předseda Úřadu podle nich rovněž nesprávně uvedl známkovou řadu žalobkyně, neboť známková řada „Mucha“, resp. její souběh se známkovou řadou osoby zúčastněné na řízení, je založena na stejném slovním prvku. Žalobkyně, na rozdíl od osoby zúčastněné na řízení, po dlouhou dobu nemohly vystavovat díla Alfonse Muchy a v této souvislosti užívat označení „Mucha“.

Sémantické hledisko

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

78. Průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím [srov. rozsudky Tribunálu ze dne 17. 3. 2004, *El Corte Inglés v. OHIM – González Cabello a Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR)*, T-183/02 a T-184/02, Recueil, s. II-965, bod 81 a 83; a ze dne 16. 3. 2005, *L'Oréal v. OHIM – Revlon (FLEXI AIR)*, T-112/03, Sb. rozh. s. II-949, body 64-65], byť tato úvaha neplatí ve všech případech [v tomto smyslu srov. rozsudek Tribunálu ze dne 14. 10. 2003, *Phillips-Van Heusen v. OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*, T-292/01, Recueil, s. II-4335, bod 50; a ze dne 6. 7. 2004, *Grupo El Prado Cervera v. OHIM – Héritiers Debuschewitz (CHUFAFIT)*, T-117/02, Sb. rozh. s. II-2073, bod 48; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, čj. 7 As 24/2009 - 142]. I když průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily, nemění to nic na tom, že si spotřebitel při vnímání slovního označení rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, která zná. Jinými slovy, dle judikatury SDEU není obecně žádoucí slova uměle rozdělovat. Vnímá-li však spotřebitel zcela jasně jednotlivé komponenty určitého slovního označení samostatně z hlediska významového, pak je rozdělení slov možné. K tomu postačí, pokud má alespoň jeden z prvků dotčených ochranných známek pro spotřebitele jasný a vymezený význam, který je schopen okamžitě zachytit s tím, že jiný prvek nemá žádný takový význam nebo zcela jiný význam [srov. rozsudek Tribunálu ze dne 6. 10. 2004, T-356/02 *Vitakraft-Werke Wührmann v OHMI - Krafft (Vitakraft)*, bod 51 – potvrzeno rozsudkem Soudního dvora C-512/04 P, rozsudek Tribunálu ze dne 13. 2. 2007, T-256/04 *Mundipharma AG v. OHIM (Respicur)*, bod 57; z těchto závěrů vycházel také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46]. Posouzení této otázky vždy vyžaduje zohlednění konkrétních okolností daného případu. Rozdělení určitého slova bylo důvodné např. v rozsudcích Tribunálu ze dne 14. 5. 2014, T-160/12 (*Marine Bleu v Blumarine*), ze dne 20. 10. 2011, T-214/09 (*Cadenacor v Cor*), a ze dne 12. 11. 2008, T-281/07 (*Blue v Ecoblue*), potvrzené rozsudkem Soudního dvora C-23/09 P (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-66).
79. Soud si je vědom závěrů plynoucích z rozsudku SDEU ve věci C-591/12 P ve věci *Bimbo v. OHIM* (body 21 a 35), nicméně je třeba též přihlídnout k tomu, že byť průměrný spotřebitel vnímá ochrannou známku především jako celek a nepřistupuje k analýze jeho jednotlivých detailů (viz rozsudek SDEU ve věci C-251/95 *SABEL*), v případě slovních ochranných známek (či obrazových ochranných známek obsahující slovní prvek) to nevylučuje, že spotřebitel při vnímání slovního označení rozloží na prvky, které mu dávají konkrétní význam nebo které se podobají slovům, které zná (rovněž např. rozsudek Tribunálu ze dne 6. 6. 2013, *NICORONO/NICORETTE*, T-580/11).
80. Úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že napadená ochranná známka je tvořena slovním prvkem „iMUCHA“, jenž nemá jako celek žádný konkrétní významový obsah. Uvedený novotvar lze však pomyslně rozdělit na část „i-“ a „-MUCHA“, a proto se dle žalovaného průměrnému spotřebiteli při setkání s napadenou ochrannou známkou vybaví malíř Alfons Mucha, resp. jeho příjmení a úvodní písmeno „i“ bude vnímat jako informaci o tom, že jde o internetovou verzi nebo elektronickou verzi nějakého projektu spojeného s dílem Alfonse Muchy.
81. V souladu s výše citovanou judikaturou soud nepovažuje tento závěr žalovaného za nezákonný. I když průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek, nelze absolutně vytěsnit, že při vnímání slovního označení („Mucha“ a „iMUCHA“) rozloží

toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, která zná, tj. „i“ a „- MUCHA“ (příjmení malíře Alfonse Muchy či samotný malíř Alfons Mucha). Je sice pravdou, že obvykle spotřebitel klade důraz a pozornost na počátek slov, v daném případě se však jedná o pouhé (jedno) písmeno „i“, které kolidující ochranné známky od sebe odlišuje. Slovní část „- MUCHA“ bude stěžejním prvkem napadené ochranné známky, naproti tomu písmeno „i-“ bude spotřebitel považovat za prvek upřesňující (resp. doplňkový).

82. Počátek napadené ochranné známky je tvořen malým tiskacím písmenem abecedy „i“ obsahujícím diakritické znaménko, což navozuje dojem elektronické či digitální oblasti. Jak správně podotkl žalovaný, malé písmeno „i“ se v dnešní době ke slovům přidává poměrně často jako označení „elektronické“ či „internetové“ verze určitého produktu či služby (např. „iDNES“, „iVysílání“, „iReportér“ apod.). Spojení v podobě „iMUCHA“ pak budí dojem elektronického projektu či internetové domény týkající se díla Alfonse Muchy, resp. digitální verze tohoto díla. Napadená ochranná známka s ohledem na její celkovou kompozici může budít dojem, že jde o označení digitalizovaného díla Alfonse Muchy (bez ohledu na rozsah zpracování, resp. dokonce by mohla působit dojmem, že označuje souborné elektronické zpracování děl Alfonse Muchy). V tomto směru nelze přisvědčit žalobkyním, že připojením malého písmena tiskací abecedy „i“ došlo k vytvoření zcela nového slova, které se zásadně liší od samotného slovního prvku v podobě „Mucha“. I přes argumentaci o grafické zdařilosti a originalitě celkového grafického dojmu (se kterou se soud vypořádal níže) soud setrval na závěru, že spotřebitelům bude slovní část „- MUCHA/Mucha“ evokovat příjmení známého malíře Alfonse Muchy, lhotejně, zda půjde o digitální, elektronickou či internetovou formu. Spojení malého tiskacího písmena „i“ a slova „MUCHA“ na první pohled evokuje digitální formu děl Alfonse Muchy. Soud proto neshledal důvod zpochybňovat závěr žalovaného o tom, že dojem napadené ochranné známky se týká elektronického projektu či internetové domény vztahující se k dílu Alfonse Muchy, resp. digitální verze tohoto díla. Nadto soud podotýká, že se nemusí jednat o čistě konkrétní dílo, ale i o jeho motivy. Pokud žalobkyně tvrdí, že napadená ochranná známka má význam mnohem širší a nemá jít jen o název označující pouhou digitalizaci Muchových děl použitou na výrobcích a při označení služeb, je třeba poznamenat, že žalobkyně tuto svou úvahu blíže nerozvedly a ani neozřejmily, v jakém ohledu je závěr Úřadu zužující.
83. Lze uzavřít, že namítané ochranné známky ve znění „MUCHA/Mucha“ spotřebitelům se zájmem o umění evokují příjmení malíře Alfonse Muchy, resp. jeho podpis známý z jeho děl. Shodná slovní část „-MUCHA/Mucha“ bude pravděpodobně evokovat příjmení známého malíře Alfonse Muchy, a to u nezanedbatelné části spotřebitelské veřejnosti, která tak mezi porovnávanými ochrannými známkami bude spatřovat významovou spojitost. Porovnávaná označení proto soud shledal (stejně jako žalovaný) jako sémanticky podobná ve vysoké míře. Napadená ochranná známka v sobě obsahuje slovní prvek, který tvoří namítané ochranné známky. Současně je třeba přisvědčit i závěru správních orgánů, že napadená ochranná známka působí jako namítaným ochranným známkám nadřazený koncept navozující dojem souborného elektronického zpracování děl Alfonse Muchy.

Vizuální hledisko

84. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí uzavřel, že napadená ochranná známka (napadené označení) je s druhou a čtvrtou namítanou (slovní) ochrannou známkou ve vysoké míře vizuálně podobná, naproti tomu v případě jejího porovnání s namítanými obrazovými

ochrannými známkami (první, třetí, pátou, šestou a sedmou) shledal s ohledem na rozdílné grafické provedení těchto ochranných známek vizuální podobnost pouze v běžném stupni.

85. Úřad uvedl, že pokud jde o skladbu písmen, napadená obrazová ochranná známka je tvořena slovním prvkem „iMUCHA“, který v sobě obsahuje v podstatě každou z namítaných ochranných známek sestávajících z jednoho slovního prvku „MUCHA/Mucha“. S uvedeným závěrem se soud ztotožňuje a pro větší stručnost na přílehlavou argumentaci Úřadu odkazuje.
86. Písmeno „i“ je malé, zatímco zbývající část ochranné známky je tvořena velkými tiskacími písmeny. Spotřebitele tak na první pohled upoutá druhá část „-MUCHA“ napadené ochranné známky (blíže viz sémantické hledisko), a z tohoto důvodu bude svou pozornost věnovat slovům „MUCHA“, které naznačují konkrétní význam. Uvedenou tezi umocňuje i to, že písmeno „U/u“ u napadené ochranné známky je posazeno o řádek výše, a upoutá tak jeho pozornost na druhou část („-MUCHA“) napadené ochranné známky. Soud je toho názoru, že v dané situaci spotřebitel zacílí svou pozornost na spojovací prvek, a to slovo „Mucha“, které mu bude povědomé. Spotřebitelé tedy rozpoznají prvek „MUCHA“, neboť jde o příjmení osoby Alfonse Muchy, která je obecně známá nejen zájemcům o jeho díla, ale i široké veřejnosti.
87. Jak už soud konstatoval výše, napadená ochranná známka obsahuje navíc toliko jedno písmeno, a to samohlásku „i“ umístěnou na počátku. Úřad k tomu ve svém rozhodnutí podotkl, že vzhledem k jejímu provedení v podobě malého tiskacího písmena „i“, jehož součástí je diakritické znaménko (tečka), dochází k mírnému optickému oddělení této souhlásky od zbytku slovního prvku, což přispívá k tomu, že průměrný spotřebitel v napadené ochranné známce jasně rozpozná především slovní část „MUCHA“ a písmeno „i“ bude vnímat jako doplňkový nebo upřesňující element. Nelze tedy popřít, že porovnávané ochranné známky shodně obsahují slovní prvek „MUCHA/Mucha“, který je v namítaných ochranných známkách prvkem jediným a v napadené ochranné známce tvoří její většinovou část „-MUCHA“. Počáteční odlišnost porovnávaných ochranných známek tak spočívá pouze v jediném písmeni „i“ obsaženém navíc na počátku napadené ochranné známky, za nímž následují všechna čtyři písmena, resp. pět znaků tvořících namítané ochranné známky („MUCHA/Mucha“). Všechna čtyři písmena „MUCHA“ vizuálně převažují a způsobují celkově podobný vzhled napadené ochranné známky s namítanými ochrannými známkami „MUCHA/Mucha“. Soud se rovněž ztotožnil s konstatováním předsedy Úřadu, že spotřebitel i v případě vizuálního hlediska vnímá sémantiku napadené ochranné známky, díky které spolehlivě rozezná prvek „- MUCHA“ (který je jasně čitelný), přičemž první písmeno „i“ bude vizuálně navozovat právě spojitost s dílem Alfonse Muchy, a nepřispěje tak k odlišení napadené ochranné známky od namítaných ochranných známek.
88. Ve vztahu k namítaným slovním ochranným známkám je třeba zdůraznit, že nemusí být užívány v obchodním styku pouze v provedení velkými tiskacími písmeny (jak jsou zapsány v rejstříku ochranných známek), ale osoba zúčastněná na řízení může použít jakýkoli běžně používaný typ, resp. font písma. Stejně tak rozdíl ve velikosti písmen („i“, „u“ a „U“) je nerozhodný, neboť slovní označení je možné užívat v jakékoli podobě, která se od podoby, ve které byla ochranná známka zapsána, liší prvky neměnicími její rozlišovací způsobilost. V daném případě je tedy lhostejné, zda se jedná o malé či velké písmeno „u/U“ tiskací abecedy. Pokud žalobkyně argumentují grafickou zdařilostí a originalitou celkového grafického dojmu, je třeba zdůraznit, že uvedené lze vztáhnout pouze k obrazovým ochranným známkám; slovní ochranné známky mohou být užívány v libovolném typu a

velikosti písma a také v libovolném barevném a grafickém provedení, popřípadě v kombinaci s jednoduchými obrazovými prvky neměnicími jejich rozlišovací způsobilost. Právě s ohledem na rozdílné grafické provedení těchto ochranných známek (napadené ochranné známky a namítaných obrazových známek) lze dovést jejich vizuální podobnost pouze v běžném stupni.

89. Nicméně slovní prvek tvořící napadenou ochrannou známku (stejně jako i slovní prvek u namítaných obrazových ochranných známek) zachovává jasnou čitelnost všech svých písmen, z nichž většina se shoduje s písmeny tvořícími slovní prvek namítaných ochranných známek a rozdíl spočívá pouze v přidání jednoho písmene, byť na počátek, které však díky svému konkrétnímu provedení působí v napadené ochranné známce jako doplňkový prvek mající za cíl zvýraznit dominantní slovní část, tj. „MUCHA“. Lze tak konstatovat, že průměrný spotřebitel bude napadenou ochrannou známku stále vnímat jako slovní prvek, který může přečíst/vyslovit, ale nebude nijak popisovat jeho vzhled, resp. grafické provedení. Řečeno jinak, spotřebitele na první pohled upoutá slovní prvek napadené ochranné známky a teprve až následně si bude všimnout grafického znázornění, resp. vnímat grafickou úpravu. Dlužno doplnit, že napadená ochranná známka nezahrnuje žádné další grafické či obrazové prvky, které by mohly přispět k jejímu odlišení od namítaných ochranných známek, a proto je nutné konstatovat vizuální podobnost porovnávaných ochranných známek. Soud se plně ztotožňuje s odůvodněním předsedy Úřadu, že grafická úprava napadené ochranné známky není natolik výrazná, aby napadenou ochrannou známku bezpečně odlišila od namítaných ochranných známek, neboť spočívá v použití tiskacích písmen ve tvaru běžného typu (fontu) písma s tím, že třetí písmeno „u/U“ je menší než ostatní písmena, resp. obdobné velikosti jako první písmeno „i“. Při určitém zvětšení velikosti napadené ochranné známky lze seznat, že jednotlivá písmena jsou po celém povrchu pokryta vodorovnými linkami, což vyvolává dojem „rozmlženosti“, resp. neostrosti písma či může evokovat stylizovaný digitální tisk. Jak už soud konstatoval výše, průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím, nicméně tato úvaha neplatí ve všech případech. Je pravdou, že spotřebitelé si sice zpravidla zapamatují počáteční část určitého označení než jeho koncovou část, avšak zároveň je třeba dodat, že při posouzení podobnosti ochranných známek se musí zohlednit celkový dojem, kterým daná označení působí, neboť průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její různé detaily. Soud pouze doplňuje, že předseda Úřadu v souladu s dosavadní judikaturní praxí příhodně poukázal na to, že u obrazových označení je obecně přiznávána větší rozlišovací způsobilost slovním prvkům než prvkům obrazovým, resp. grafickým, neboť průměrný spotřebitel snáze odkáže na dotčený výrobek či službu uvedením slovního názvu než popisem obrazového prvku daného označení, resp. grafického ztvárnění písmen tvořících jeho slovní prvek.
90. Pokud jde o komplexní zhodnocení, soud uzavírá, že počáteční odlišnost porovnávaných ochranných známek spočívá pouze v jediném písmeni „i“ obsaženém navíc na počátku napadené ochranné známky, za nímž následují všechna čtyři písmena („MUCHA/Mucha“), resp. pět znaků tvořících namítané ochranné známky, které vizuálně převažují a způsobují celkově podobný vzhled s namítanými ochrannými známkami. Soud tedy nepřisvědčil ani v tomto ohledu argumentaci žalobkyň, že i v případě vizuálního hlediska se s písmenem „i“ a kompozicí písma „u/U“ v napadené ochranné známce pojí významový posun celého označení.

91. S ohledem na výše uvedené soud přitakal závěru, který předseda Úřadu vyslovil v napadeném rozhodnutí. Jakkoli je napadená ochranná známka graficky ztvárněna, nejedná se o natolik zásadní a výrazné grafické provedení písma a kompozici (či zmiňovanou vnitřní energii ve ztvárnění napadené ochranné známky), aby převládly nad vnímáním slovního prvku a zaujaly průměrného spotřebitele natolik, že by si napadenou ochrannou známku uchoval v paměti podle jejího grafického ztvárnění a nikoli podle samotného slovního prvku. To platí i ve vztahu k argumentaci žalobkyň stran toho, že grafické provedení namítaných ochranných (obrazových) známek může připomínat Alfonse Muchu jako představitele umění určité historické epochy.

Fonetické hledisko

92. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve vztahu k fonetickému hledisku nevznesly žádné žalobní (ani rozkladové) námitky, soud před přistoupením k posouzení zaměnitelnosti porovnávaných označení pouze odkazuje na závěr, k němuž ohledně jejich podobnosti z fonetického hlediska dospěl Úřad ve svém rozhodnutí. Napadená ochranná známka bude spotřebiteli vyslovována pravděpodobně jako [imucha] a namítané ochranné známky budou zvukově interpretovány jako [much]. Jediným fonetickým rozdílem je počáteční hláska [i] napadené ochranné známky, která je však kratší v porovnání se zbytkem slovního prvku [-much]. Foneticky shodná, a navíc delší slovní část porovnávaných označení ve znění [-much] způsobí z větší části podobný fonetický vjem posuzovaných označení. Počáteční odlišnost porovnávaných označení spočívá v jediném písmeni, a to samohlásce „i“, kterou napadená ochranná známka obsahuje na svém počátku, na rozdíl od namítaných ochranných známek. Celé znění namítaných ochranných známek je obsaženo v napadené ochranné známce, a tudíž celkový zvukový dojem z porovnávaných označení, tj. [imucha] vs. [much] je podobný, neboť zvukově shodná část „much“ napadené ochranné známky převládá nad jedinou hláskou „i“, kterou namítané ochranné známky neobsahují. Napadená ochranná známka je foneticky podobná namítaným ochranným známkám.
93. Soud s ohledem na výše uvedené přistoupil k vypořádání námitek vztahujících se k závěru o (ne)zaměnitelnosti kolidujících ochranných známek.
94. K této problematice soud poznamenává, že porovnávané známky mohou být podobné, ale možná záměna (pravděpodobnost záměny) se určuje až v rámci celkového posouzení, na jehož základě je možné dospět k závěru, že přes podobnost označení zde pravděpodobná záměna není. Nebezpečí záměny lze tedy posoudit pouze na základě celkového dojmu navozovaného porovnávanými ochrannými známkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-58, č. 3556/2017 Sb. NSS), přičemž nebezpečí záměny se posuzuje až poté, co je učiněn závěr o podobnosti posuzovaných označení.

Hledisko celkového dojmu a pravděpodobnost záměny

95. Pokud se týká hlediska celkového dojmu, předseda Úřadu dospěl k závěru, že předmětné ochranné známky jsou podobné i z celkového hlediska. Ztotožnil se tak se závěrem žalovaného o celkové podobnosti napadeného obrazového označení s namítanými slovními ochrannými známkami „MUCHA“ i namítanými obrazovými ochrannými známkami. Byť předseda Úřadu doplnil a korigoval zjištění žalovaného ohledně vizuální podobnosti, nemělo to vliv na závěr o celkové podobnosti srovnávaných označení. V případě, že u porovnávaných označení identifikuje relevantní spotřebitel shodně příjmení známé osobnosti, potom to jednoznačně povede i k vnímání podobnosti z hlediska vizuálního

a fonetického, neboť při obojím spotřebitel vnímá (vidí a/nebo slyší) jemu známé slovo – příjmení konkrétní slavné osobnosti („Mucha“). Žalovaným byla shledána shodnost nebo podobnost mezi všemi návrhem dotčenými výrobky a službami zapsanými pro napadenou ochrannou známku a výrobky a službami chráněnými namítanými ochrannými známkami, jakož i podobnost porovnávaných označení (ze všech posuzovaných hledisek). Předseda Úřadu potvrdil závěr o podobnosti porovnávaných ochranných známek a zohlednil rovněž závěr žalovaného o shodnosti a podobnosti návrhem dotčených výrobků a služeb s výrobky a službami zapsanými pro namítané ochranné známky. Pouze na okraj je třeba doplnit, že žalobkyně proti závěrům správních orgánů obou stupňů učiněným stran shledané shodnosti nebo podobnosti mezi všemi návrhem dotčenými výrobky a službami zapsanými pro napadenou ochrannou známku a výrobky a službami chráněnými namítanými ochrannými známkami nijak nebrojily. Předseda Úřadu setrval na závěru, že je dána existence pravděpodobnosti záměny na straně spotřebitelské veřejnosti. Jsou tak splněny kumulativní podmínky stanovené § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ, tj. shodnost nebo podobnost předmětných označení a zároveň shodnost nebo podobnost (napadených) výrobků/služeb, na něž se ochranné známky vztahují.

96. Z prvostupňového a napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny vizuální i fonetické rozdíly, které porovnávané ochranné známky vykazují, avšak posoudily je jako nedostatečné k bezpečnému odlišení těchto ochranných známek z pohledu průměrného spotřebitele. Při posuzování rozlišovací způsobilosti prvků tvořících napadenou ochrannou známku a namítané obrazové ochranné známky zohlednily jejich konkrétní grafické provedení. Písmeno „i“ zhodnotily jako prvek/část s velmi omezenou rozlišovací způsobilostí s přihlédnutím k jeho častému používání jako označení „elektronické“ či „internetové“ verze určitého produktu či služby s odkazem na jeho umístění před název/druh nabízeného výrobku/služby. Průměrný spotřebitel tudíž dle správních orgánů nebude písmeno „i“ v napadené ochranné známce vnímat jako dominantní, resp. rozlišující, ale svou pozornost zaměří na druhou část „MUCHA“, která ve vztahu ke kolizním výrobkům a službám disponuje dobrou vnitřní rozlišovací způsobilostí.
97. Pokud jde tedy o samotné hodnocení pravděpodobnosti záměny, je třeba zopakovat, že s ohledem na druh kolizních výrobků a služeb bude průměrný spotřebitel (viz výše) vykazovat běžnou nebo vyšší úroveň pozornosti a obezřetnosti.
98. Soud se rovněž ztotožňuje se závěrem uvedeným v napadeném rozhodnutí, že rozlišujícím (distinktivním) základem napadené ochranné známky je slovní prvek („Mucha“), který sám o sobě tvoří všechny namítané ochranné známky. Rozdílné první písmeno „i“ vykazuje sníženou rozlišovací způsobilost a grafická úprava napadené ochranné známky sice není obvyklým zpracováním písma, nicméně zvýrazňuje právě prvek/část „MUCHA/MuCHA“, který je významově a foneticky shodný a vizuálně podobný s namítanými slovními i obrazovými ochrannými známkami. Nelze tudíž přisvědčit tomu, že by v důsledku přidání tohoto jednoho písmene mohla napadená ochranná známka jako celek působit na průměrného spotřebitele zcela odlišně. Výše vymezený průměrný spotřebitel i v případě vyšší míry jeho pozornosti při výběru některých takto označených výrobků a služeb bude mít důvod se domnívat, že takové výrobky či služby pocházejí z téhož obchodního zdroje či od subjektů spolu propojených. Žalobkyně v žalobě na několika místech odkazují na to, že spotřebitelé jsou si vědomi existence dvou dědiců po Alfonsu Muchovi. Soud s ohledem na vymezení průměrného spotřebitele (viz výše) nesouhlasí s tím, že by toto povědomí bylo

možné pričítat celé relevantní spotřebitelské veřejnosti, nicméně ani ti spotřebitelé, kteří takovou informací disponují, nebudou schopni jednoduše či jednoznačně rozlišit, zda se jedná o výrobky či služby pocházející z téhož obchodního zdroje, resp. od subjektů spolu propojených. Ostatně i tvrzení žalobkyně, že spotřebitelé budou očekávat, že výrobky a služby se slovním prvkem „Mucha“ mohou pocházet od jednoho z dědiců (nikoli tedy výlučně od konkrétního dědice), již samo o sobě ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ nemůže vést k závěru o nezaměnitelnosti. I žalobkyně tak samy připouštějí, že na straně spotřebitelské veřejnosti může dojít k pravděpodobnosti záměny mezi napadenou ochrannou známkou a namítanými ochrannými známkami, neboť spotřebitelé budou předpokládat, že výrobky či služby budou pocházet od jednoho z dědiců. Vzhledem k tomu, že přidáním písmena „i“ a ani grafickou úpravou nebude napadená ochranná známka jako celek působit na průměrného spotřebitele zcela odlišně, nelze se než ztotožnit se závěrem vyřčeným v napadeném rozhodnutí.

99. Lze shrnout, že v projednávané věci byly naplněny veškeré podmínky pro úspěšné uplatnění námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona ZOZ. V řízení před správními orgány i v řízení před soudem byla shledána podobnost porovnávaných označení ze sémantického, vizuálního a fonetického hlediska, jakož i z hlediska celkového dojmu, který tato označení vyvolávají, a současně shoda nebo podobnost všech návrhem dotčených výrobků a služeb s výrobky a službami chráněnými namítanými ochrannými známkami. Správní orgány tak postupovaly v souladu se známkoprávní úpravou i s dosavadní judikaturní praxí, jestliže ve vztahu k napadeným výrobkům a službám uzavřely, že na straně spotřebitelské veřejnosti existuje pravděpodobnost záměny mezi napadenou ochrannou známkou a namítanými ochrannými známkami. Tomuto závěru, jenž ve výsledku vedl k prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou pro část zapsaných výrobků a služeb, soud v plném rozsahu přisvědčil.
100. Žalobkyně dále staví svou argumentaci na tom, že nemůže docházet k záměně napadené ochranné známky s namítanými ochrannými známkami s ohledem na existenci (jejich) vlastní známkové řady s prvkem „Mucha“, která řadu let koexistuje se známkovou řadou osoby zúčastněné na řízení. Shodnou námitku žalobkyně uplatnily ve své rozkladové argumentaci, s níž se předseda Úřadu vypořádal na stranách 61 a 62 napadeného rozhodnutí, avšak s jeho závěrem se neztotožnily, resp. konstatovaly, že předmětnou okolnost předseda Úřadu při posuzování podobnosti a zaměnitelnosti ochranných známek nezohlednil.
101. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„platné ochranné známky vlastníků, jichž se dovolávají (...), sice obsahují slovní prvek „Mucha“, resp. jeho grafické provedení, a chrání řadu výrobků a služeb, avšak (jak bylo již uvedeno výše) nejsou zapsány pro výrobky a služby (zařazené ve třídách 3, 9, 16, 18, 33, 35, 41 a 42), jejichž zápis pro napadenou ochrannou známkou byl dotčen tímto návrhem a které byly shledány jako shodné nebo podobné s výrobky a službami, pro něž jsou zapsány namítané ochranné známky. Argument vlastníků o údajné koexistenci jejich známkové řady se známkovou řadou navrhovatele tak v tomto řízení neobstojí.“*
102. Soud v první řadě konstatuje, že předseda Úřadu se totožnou námitkou v napadeném rozhodnutí zabýval a vypořádal se s ní v dostatečném rozsahu. Soud nicméně podotýká, že žalobkyně mají jimi předložené ochranné známky zapsány i pro výrobky a služby zařazené ve třídách 35, 41 a 42 mezinárodního třídění. V tomto směru soud poukazuje příkladmo na *reklamu, propagační činnost a administrativní činnost*, které mají žalobkyně zapsány v předložených ochranných známkách a současně pro tyto služby byla ve třídě 35 mezinárodního třídění napadená ochranná známka prohlášena za neplatnou *ex tunc*. Byť se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soud ztotožňuje s tím, že ochranné známky žalobkyň koexistují vedle namítaných ochranných známek i ve třídách 35 a 42 a mají (částečně) přesah i do služeb zapsaných pro osobu zúčastněnou na řízení ve třídě 41, tato skutečnost nemůže bez dalšího znamenat, že díky takové koexistenci nemůže být slovní prvek „Mucha“ důvodem pravděpodobnosti záměny nyní porovnávaných označení. Řečeno jinak, koexistence vlastní známkové řady s prvkem „Mucha“ není sama o sobě způsobila vyloučit na straně spotřebitelské veřejnosti pravděpodobnost záměny mezi napadenou ochrannou známkou a namítanými ochrannými známkami. Pokud žalobkyně poukazují na starší ochranné známky, je třeba zdůraznit, že ty byly součástí dohod uzavřených v souvislosti s dědickým řízením. I pokud by soud přistoupil na argumentaci žalobkyň, je třeba též přihlídnout k tomu, že i osoba zúčastněná na řízení vlastní známkové řady s prvkem „Mucha“. Žalobkyně současně ke svému tvrzení o známkoprávní řadě, respektive o vědomosti spotřebitelů o tom, že spotřebitelská veřejnost je seznámena s tím, že na veřejnosti vystupují dva dědicové po Alfonsu Muchovi, nepředložily žádné relevantní důkazy, z nichž by bylo možné výše učiněný závěr žalobkyň jednoznačně a prokazatelně vyvodit. Výše předestřený závěr předsedy Úřadu, se kterým se soud plně neztotožnil, nicméně nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak už soud konstatoval výše, skutečnost, že jsou na trhu výrobky a služby, které pocházejí od obou dědiců Alfonse Muchy, ještě neznamená, že nemůže dojít k naplnění § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ, resp. že relevantní spotřebitelská veřejnost si je této skutečnosti vědoma. V tomto směru soud odkazuje na výše uvedenou argumentaci vztahující se k existenci pravděpodobnosti záměny a uzavírá, že ani existence známkoprávní řady žalobkyň není okolností, která by byla schopna zvrátit výše učiněný závěr o nebezpečí pravděpodobnosti záměny mezi napadenou ochrannou známkou a namítanými ochrannými známkami.

103. Soud uzavírá, že závěry předsedy Úřadu ohledně podobnosti a zaměnitelnosti porovnávaných označení jsou zcela v souladu s veřejnoprávní známkoprávní úpravou i rozhodovací praxí Úřadu a správních soudů.

VIII. Závěr a náklady řízení

104. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
105. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyly ve věci úspěšné a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
106. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí,

má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. března 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu